

Gabriel Alomar al cinema

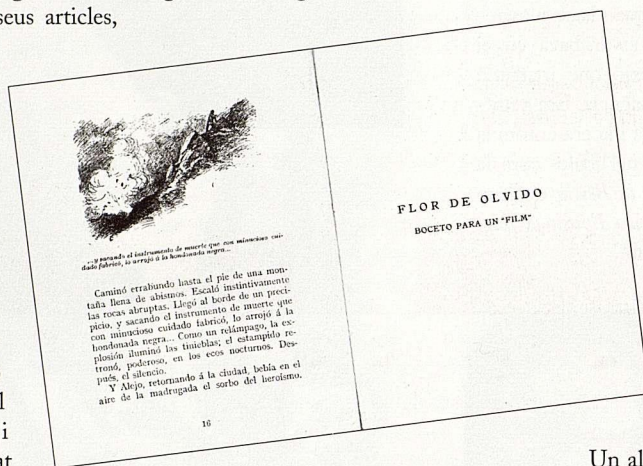
Miquel S. Font

D'antuvi coneixíem l'estreta i cordial entesa de Gabriel Alomar i Villalonga amb el cinema, bé pels seus articles, en defensa del setè art i contra la censura prèvia, bé per la seva col·laboració amb directors com els germans Vázquez Humasqué, pels quals prologà el llibre *El Secreto de la Pedriza* que després adaptarien al cinema, o bé pel vincle familiar per part dels seus fills amb de la distribuïdora Miquel Alomar (fundada el 1929), i actual agència de publicitat cinematogràfica, dirigides pels seus fills Miquel i Aureli Alomar. Precisament amb el segon d'ells, mantiguérem una interessant entrevista l'hivern passat, en què manifestava, a més de desconèixer l'existència del guió del qual avui donam notícia, la poca assistència del seu pare a les sales cinematogràfiques, poca afició que contrasta amb la d'alguns dels seus fills.

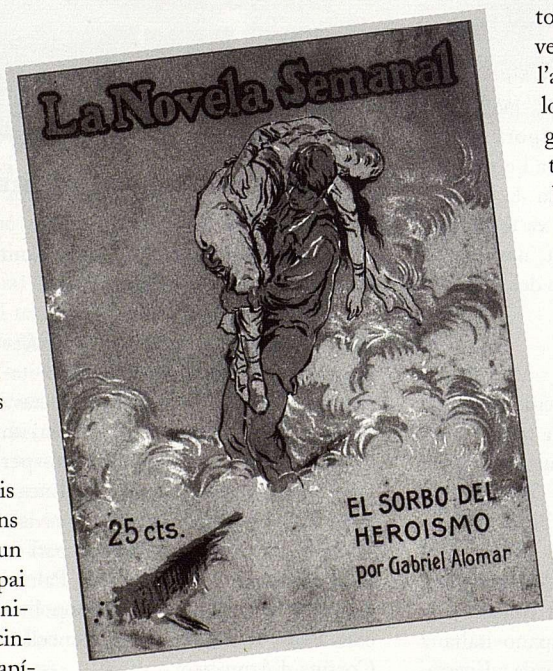
Mentres, nosaltres ja teníem notícia de *Flor de olvido*. *Esbozo para un "film"*, editat a Madrid el 7 d'abril de 1923 a la col·lecció *Novela Semanal*. El primer a sobtar-nos fou el subtítol que ens podria remetre bé a un esbós per a un guió cinematogràfic, tal com l'entenem avui, o bé, narració adaptada per a la pantalla. Som, ara per ara, més partidaris d'aquesta segona intenció, pels motius que més endavant explicarem.

Flor de olvido està dividida en sis parts. A les dues primeres, ens presenta els tres personatges, un triangle, doncs, i els situa a l'espai com a preàmbul del nus, que s'inicia a la tercera i finalitza a la cinquena part. Entre aquests tres capítols es desenvolupen les dues trames principals, basades ambdues, en les llegendes que han estat explicades pel personatge femení protagonista

(Joana) i que més tard reviurà realment, juntament amb la parella protagonista (August i

Berta). Assistim, a més, a un doble itinerari des del plantejament fins a la consecució del nus, amb l'ascensió dels personatges (ascens cap a les passions) a través de les muntanyes fins arribar al santuari on es coincideix amb el clímax de la història. Amb el descens (descens cap el món real) desembocam al final del nus. La darre part, o desenllaç feliç, coincideix amb la

partida de dos dels protagonistes (la parella) deixant enrere Joana i amb ella, l'illa on ha transcorregut l'acció.

Les llegendes que serveixen a Alomar per vehicular la història, són concretament, la del Salt de la Bella Dona, que és situada en el seu indret geogràfic, el qual pren el nom a partir del succés, i de la llegenda de la Flor de l'oblit, llegenda que desconecíem i que fins ara no en tenim cap constància que pugui pertànyer a cap tradició mallorquina. En concret fa referència al fet que l'esmentada flor té la particularitat que en ser olorada per qualcú, el desencisa de tot amor passional.

Un altre referent que segons el nostre parer parteix d'un fet real, és l'aparició de la parella estrangera, ambdós artistes, ell pintor i ella compositora, que en un simple canvi de personalitats, ben bé podrien fer referència a una parella històrica, incondicionals de Mallorca com foren George Sand i Frederic Chopin.

Els elements que fan d'aquesta obra un esbós filmic, elements cinematogràfics, en definitiva, els podem veure com una intenció manifesta de l'autor o no. Passarem ara a enumerar-los: la profusió en els retrats psicològics dels personatges (la parella d'estrangers, August que representa el bohemí passional, Berta, que és l'esposa submissa i Joana, l'adolescent autòctona que finalment no s'entrega al desenfrenament de l'estranger), inserits en un espai físic real (la Serra de Tramuntana de Mallorca), en un temps (lineal, amb l'excepció de l'escena paral·lela del somni), que recolzen en sis il·lustracions que, amb els seus corresponents peus, semblants al recurs filmic dels intertítols, reforcen la intencionalitat de referent visual, (cinematogràfic) sumat tot això a les escenes paral·leles (comentada, anteriorment), ja superades els anys vint al cinema, l'acosten encara més a l'adaptació cinematogràfica que, pensam, es proposava l'autor. □

Renault: La millor botella de xampany i la carregui al meu compte.
 Laszlo: Per favor.
 Renault: És com un joc. Ells m'ho apunten i jo romp la factura.
 Un joc molt convenient.